

ROMÂNIA**DOSAR NR.14993/302/2014****TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA I PENALĂ
ÎNCHEIERE**

Ședința publică din data de 02 decembrie 2014

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: MGM**GREȘIER: DM**

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul București - a fost reprezentat de **procuror**.

Pe rol soluționarea cauzei penale având ca obiect contestația formulată de **contestatorul** împotriva sentinței penale nr 2255 pronunțate în data de 17.09.2014 de Judecătoria Sectorului 5 București, în dosar nr. 22033/4/2014.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns **contestatorul RI** reprezentat de apărător ales, avocat, cu împuternicire avocațială seria B nr, în baza contractului de asistență juridică nr din data de, aflată la dosarul cauzei.

Procedura de citare este **legal îndeplinită**.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Instanța precizează că prezenta cauză a fost repusă pe rol în vederea supunerii dezbaterii contradictorii a împrejurării vizând îndeplinirea /neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art . 475 Cpp în raport de problema de drept incidentă în cauză: dacă fapta de vătămare corporală săvârșită de petent și pentru care prin hotărâre definitivă s-a dispus condamnarea acestuia este sau nu dezincriminată potrivit actualelor reglementări ale codului penal

Acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public și contestatorului asupra admisibilității sesizării ICCJ și asupra chestiunii de drept.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, în opinia sa, arată că în cauză sunt incidente prevederile art 475 Cpp , existând o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia ICCJ nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă. Asupra chestiunii de drept, arată că fapta se încadrează în dispozițiile art 196 alin1 din actualul C.p, fiind săvârșită

de contestator din culpă, așa cum a precizat instanța de fond, nefiind dezincriminată.

Apărătorul din oficiu al contestatorului RI, având cuvântul, arată instanței că, art 475 Ncpp reglementează două condiții pentru sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile de dezlegare a unei probleme de drept. O primă categorie, ar fi aceea a condițiilor explicite, trebuie să aibă legătura cu cauza, să nu se fi pronunțat o hotărâre sau un recurs în interesul legii și o condiție implicită respectiv din utilitatea care decurge din caracterul controversat al problemei de drept.

La întrebarea instanței, arată că nu este îndeplinită condiția oportunității, problema de drept nu există. Instanța de fond a văzut lucrurile diferit, ridicând o problemă în ceea ce privește numărul zilelor de îngrijire medicală. Persoana vătămată HI a necesitat un număr de 80-90 zile de îngrijiri medicale. Textul de lege din noua reglementare este clar, explicit fără a se mai lăsa loc de interpretare. Dacă RI ar fi săvârșit această faptă, după 01.02. 2014 iar ar fi avut același număr de zile de îngrijiri medicale 80-90, prezenta cauză ar fi fost casată iar persoana vătămată ar fi avut posibilitatea să se adreseze unei instanțe civile. Consideră fapta dezincriminată pentru care RI a fost condamnat.

TRIBUNALUL

I. Expunerea situației de fapt:

Prin sentința penală nr. 2255 din 17.09.2014 pronunțată de Judecătoria sectorului 5 București, în dosarul nr. 14993/302/2014, s-a dispus, în temeiul art. 595 C.p.p. rap la art. 4 C.p.p. respingerea, ca neîntemeiată a contestației formulată de contestatorul RI și respingerea ca inadmisibilă, a cererii de constatare a încetării anulării permisului de conducere a petentului cu obligarea acestuia la plata sumei de 150 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Jud. Sector 5 București la data de 03.06.2014 sub nr. 14993/302/2014 petentul RI, prin apărător ales, a formulat contestație la executare cu privire la condamnarea de 3 luni închisoare în condițiile art. 81-82 c.p., aplicată prin s.pen. nr. 892/24.04.2013 a Jud. Sector 5 București.

În motivare, petentul a precizat că prin sentința penală susmenționată, a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni de vătămare corporală din culpă prev. de art. 184 alin.2 și 4 C.pen., care în raport de modalitatea concretă de săvârșire și de numărul de îngrijiri medicale necesitate de victimă, respectiv 80-90, prin intrarea în vigoare a N.c.p. a fost dezincriminată.

De asemenea, drept consecință a dezincriminării infracțiunii pentru care a fost condamnat, petentul a solicitat constatarea încetării anulării permisului de conducere.

De asemenea, drept consecință a dezincriminării infracțiunii pentru care a fost condamnat, petentul a solicitat constatarea încetării anulării permisului de conducere.

În drept, au fost invocate disp. art. 23 din Legea nr. 255/2013, art. 598 alin. 1 lit. d rap. la art. 595 c.p.p.

La dosarul cauzei au fost atașate dosarul nr. 28556/302/2012 al Jud. sector 5 București, nr. 1878/2013 al C.A.B. – secția II a penală și adresa B.P.R. nr. 854637/07.08.2014.

Analizând actele existente la dosar, instanța a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 5167/P/2010, întocmit la data de 14.11.2012 de P.București și înregistrat pe rolul acestei instanțe sub nr. 28556/302/2012, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inc. RI, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 184 alin. 2 și 4 C.p.

În fapt, în actul de sesizare s-a reținut în esență că la data de 19.05.2010, în jurul orelor 11:30, inc. RI a condus autoturismul proprietate personală marca Opel. În momentul când a ajuns în dreptul imobilului de la , circulând pe banda de lângă scuar, inculpatul a accidentat-o pe partea vătămată care se angajase în traversarea străzii, de la dreapta spre stânga, pe marcajul pietonal.

După producerea accidentului, victima a fost transportată la spital unde i s-au acordat primele îngrijiri medicale. Pentru leziunile rezultate provocate de accident, părții vătămate i-au fost necesare 80-90 de zile de îngrijiri medicale pentru vindecare, conform raportului de expertiză medico-legal nr.

Prin s.pen. nr. 892/24.04.2013, def. prin d.pen. nr. 1561/R/04.09.2013 a C.A. București, petentul RI a fost condamnat la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă prevăzută de art.184 alin.2 și 4 C.pen cu aplicarea art.74 alin.2 C.pen rap. la art.76 alin.1 lit.e C.pen.

În temeiul art.71 C.pen., s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prev. de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, b C.pen pe durata executării pedepsei principale.

În temeiul art.81-82 C.pen., a fost suspendată condiționat executarea pedepsei principale și a pedepsei accesorii pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 3 luni.

În temeiul art.71 alin.5 C.pen pe durata suspendării conditionate a executării pedepsei închisoarii a fost suspendată executarea pedepselor accesorii.

În temeiul art.359 C.pr.pen s-a atras atenția petentului asupra consecințelor comiterii unei noi infracțiuni intenționate pe durata termenului de încercare.

În ceea ce privește constatarea dezincriminării cu privire la fapta de vătămare corporală prev. de art. 184 alin. 2 și 4 c.p. pentru care petentul a fost condamnat, instanța a reținut că potrivit art. 4 N.c.p., *legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă.*

Dezincriminarea privește fapta prevăzută de legea penală în întregul său, sub raportul tuturor condițiilor de incriminare și sancționare, fapta dezincriminată nemaiconstituind infracțiune, sub nici o formă, în nici o modalitate.

Dacă legea nouă modifică doar o parte din condițiile de incriminare ori de sancționare în raport cu legea veche, nu este vorba de dezincriminare – *abolitio criminis*, ci de o continuitate de incriminare a faptei în alte condiții, fiind incidente dispozițiile legii penale mai favorabile.

În speță, în raport de modalitatea concretă de săvârșire și de urmări, instanța a apreciat că fapta petentului se încadrează în disp. art. 196 alin. 2 și 3 N.c.p., motiv pentru care a analizat elementele constitutive ale acesteia.

În acest sens, instanța a reținut că infracțiunea reglementată de art. 196 N.c.p. se prezintă într-o variantă tip și trei variante agravante, dintre care în prezenta cauză, interesează primele două.

Astfel, varianta tip este prevăzută de art. 196 alin. 1 N.c.p. și constă în fapta prevăzută de art. 193 alin. 2 N.c.p. săvârșită din culpă de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice, a unei substanțe psihoactive sau în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune.

Prima variantă agravată se raportează la infracțiunea de vătămare corporală prev. de art. 194 alin. 1 N.c.p. și este condiționată de urmările produse.

A doua variantă agravată se raportează exclusiv la fapta prevăzută în alin. 2, dacă aceasta este săvârșită în condițiile variantei tip, fiind necesar ca fapta să fie săvârșită ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități.

În raport de modalitatea concretă de săvârșire a infracțiunii de vătămare corporală reținută în sarcina petentului, instanța a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile premisă cerute de varianta tip a art. 196 alin. 1 N.c.p., respectiv comiterea faptei de către o persoană aflată *sub influența băuturilor alcoolice, a unei substanțe psihoactive sau în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune.*

Pe de altă parte, ținând cont de aceleași criterii și de numărul de îngrijiri medicale cauzate de leziunile victimei, respectiv 80-90, instanța a avut în vedere faptul că sunt întrunite condițiile de incriminare reglementate de alin. 2 ale art. 196 N.c.p., fapta regăsindu-se în disp. art. 194 alin. 1 N.c.p., distincția dintre dezincriminarea infracțiunii și subzistența normei penale, reprezentând-o tocmai limita maximă de 90 zile îngrijiri medicale – *a se vedea N.c.p. comentat, Partea generală, Ediția II-a revăzută și adăugită, Mihai Adrian Hotcă ș.a.*

De asemenea, fiind îndeplinite condițiile prev. de art. 194 alin. 1 N.c.p., rezultă că este realizată și condiția prev. de art. 196 alin. 3 N.c.p., respectiv fapta a fost săvârșită ca urmare a nerespectării unor dispoziții legale.

Pe cale de consecință, instanța a avut în vedere și că fapta petentului a produs urmarea imediată a infracțiunii, există raport de cauzalitate între fapta acestuia și rezultat și săvârșirea faptei cu vinovăția cerută de lege, respectiv culpa.

În ceea ce privește cererea petentului de constatare a încetării anulării permisului de conducere, ca o consecință a condamnării, pe lângă faptul că în cauză nu sunt aplicabile disp. art. 4 N.c.p., instanța a reținut că permisul acestuia nu a fost anulat ca urmare a prezentei condamnări.

În acest sens, din verificarea dosarului nr. 28556/302/2013 al Jud. sector 5 București, a rezultat că pe parcursul judecării, dreptul petentului de a conduce a fost prelungit succesiv de către instanță de la data de 19.12.2012 la 10.04.2013 și din adresa nr. 854637/07.08.2014 emisă de B.P.R. reiese că acesta nu a avut permisul anulat, astfel încât instanța nu poate constata încetarea unei măsuri care nu a fost luată.

Impotriva susmenționatei hotărâri, în termenul legal prevăzut de art. 597 alin.7 C.p.p., a exercitat calea de atac a contestației petentul RI criticile acestuia vizând, în esență, greșita reținere de către instanța de fond a nedezincriminării faptei de vătămare corporală prev. de art. 184 alin. 2 și 4 Cod penal pentru care, prin hotărâre definitivă, s-a dispus condamnarea petentului; a învederat contestatorul, prin apărător ales, că săvârșirea faptei de vătămare corporală din culpă, în ipoteza în care a avut ca urmare imediată producerea de leziuni ce necesită pentru îngrijire cel mult (inclusiv) 90 de zile a fost dezincriminată, fapta rămânând încriminată numai în situația în care autorul s-ar fi aflat sub influența băuturilor alcoolice sau sub influența substanțelor psihoactive ori când însă și acțiunea care compune elementul material ar fi fost în sine infracțiune (exemplificativ-conducere fără permis sau cu permisul necorespunzător categoriei).

II. Dispoziții legale incidente în cauză

Art.184 alin. 2 și 4 din Codul penal de la 1969

vătămare corporală din culpă

„Dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute la art. 182 alin. 1 sau 2, pedeapsa este....”

„ Fapta prevăzută în alin. 2 dacă este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau măsurilor de prevedere arătate în alineatul precedent se pedepsește....”.

Art. 182 alin. 1 Cod penal 1969

vătămare corporală gravă

„Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile....”

Art.196 alin. 1,2 și 3 din actualul Cod penal

vătămare corporală din culpă

„Fapta prevăzută în art. 193 alin. 2 (prin care se produc leziuni traumatice sau este afectată sănătatea unei persoane a cărei gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale de cel mult 90 de zile-n.i.) săvârșită din culpă de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice ori a unei substanțe psihoactive sau în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune....”.

„Fapta prevăzută în art. 194 alin. 1 (care a cauzat leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, care au necesitat pentru vindecare mai mult de 90 de zile de îngrijiri medicale n.i) săvârșită din culpă.....”

„Când fapta prevăzută în alin. 2 a fost săvârșită ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități....”.

Art.23 din Legea nr. 255/2013

-privind procedura de soluționare a cererilor, contestațiilor și sesizărilor introduse în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a Legii nr. 286/2009 având ca obiect aplicarea art. 4 și 6 din această lege în cazul în care hotărârile rămase definitive anterior intrării ei în vigoare

art. 4 din Noul Cod penal

„Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă...”.

art. 3 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

„Dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii”.

„Dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este încriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire”.

III. Admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Potrivit prevederilor art. 475 C.p.p. dacă în cursul judecății un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al Curții de Apel sau al Tribunalului investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în cursul de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Raportat la dispozițiile legale anterior menționate, tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se putea proceda la

sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept în sensul: dacă infracțiunea prevăzută de art. 184 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969 își găsește corespondent în art. 196 alin. 2 și 3 din Codul penal sau dimpotrivă dacă este dezincriminată.

În acest sens se reține că:

-prezenta cauză se află în stadiul procesual al căii de atac a contestației împotriva sentinței pronunțată de Judecătoria sectorului 5 București, neexistând o cale de atac ulterioară;

-critica formulată de petentul-contestator vizează împrejurarea că în opinia acestuia infracțiunea prev. de art. 184 alin. 2 și 4 din Codul penal anterior (din 1969) este în prezent dezincriminată, faptele neregăsindu-se în incriminarea prevăzută de art. 196 alin. 2 și 3 Cod penal.

-chestiunea de drept în litigiu nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii deja soluționat, în curs de soluționare ori vreunei proceduri întemeiate pe dispozițiile art. 475 Cod proc. penală.

- de lămurirea problemei de drept învederate depinde soluționarea fondului litigiului, în sensul că funcție de răspunsul dar se va putea proceda fie la admiterea contestației și pe cale de consecință, constatarea dezincriminării faptelor prevăzute de art. 184 alin. 2 teza I și 4 din Codul penal din 1969 (pentru care s-a dispus condamnarea definitivă a inculpatului-contestator) cu consecințele prevăzute de art. 4 din Codul penal (executarea pedepsei pronunțate în baza legii vechi și a tuturor consecințelor penale ale hotărârii judecătorești privitoare la această faptă încetează), fie la respingerea contestației (urmare constatării că faptele prev. de art. 184 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969 se regăsesc în incriminarea din art. 196 alin. 2 și 3 din Codul penal).

IV. Punctele de vedere ale procurorului și contestatorului-condamnat asupra problemei de drept sesizate sunt expuse pe larg în practica prezentă hotărâri; astfel, reprezentantul Ministerului Public a apreciat că în cauză sunt întrunite condițiile de incriminare reglementate de art. 196 alin. 2 și 4 Cod penal pentru aceleași considerente avute în vedere de instanța de fond iar contestatorul, prin apărător ales, a susținut că fapta este dezincriminată, pentru argumentele prezentate în susținerea contestației formulate.

V. Punctul de vedere al completului asupra chestiunii de drept sesizate

Potrivit art. 4 din Codul penal, legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă, caz în care executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță pronunțate în baza legii vechi precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

Nu există însă dezincriminare atunci când, deși norma de incriminare din legea veche nu se mai regăsește în legea nouă, conținutul ei a fost preluat de o

altă normă din Codul penal sau din altă normă din Codul penal sau din legislația specială ori este acoperit de o incriminare generală existentă; în acest sens sunt dispozițiile art. 3 alin. 2 din Legea nr. 187/2012.

Prin urmare, în contextul actualului Cod penal aprecierea intervenției legii de dezincriminare se va face prin aprecierea în concreto, în sensul că suntem în prezența unei dezincriminări atunci când în raport de legea nouă, fapta concretă comisă de inculpat nu mai atrage răspunderea penală; așadar, dispozițiunile legale privitoare la dezincriminare sunt incidente în două situații:

- 1) atunci când legea nouă suprimă o incriminare, aceasta nemaivând corespondent în această lege (cu titlu de exemplu, în actualul Cod penal nu mai apare incriminată infracțiunea de prostituție, tulburare de posesie).

Nu există însă dezincriminare atunci când, deși norma de incriminare din legea veche nu se mai regăsește în legea nouă, conținutul ei a fost preluat de o altă normă din Codul penal sau din legislația specială sau este acoperit de o incriminare generală existentă.

- 2) în ipoteza în care, prin prevederile legii noi se restrânge sfera de incidentă a unui anumit text, astfel încât fapta concretă comisă de inculpat nu mai întrunește condițiile impuse de acesta; astfel, vor fi incidente dispozițiile referitoare la dezincriminare atunci când sub legea veche fapta se putea comite atât cu intenție cât și din culpa, dar comiterea din culpa (reținută în cazul unui inculpat) nu mai este prevăzută de legea nouă, situația fiind similară și în cazul reglementării tentativei și infracțiunii consumate.

În prezenta cauză se impune o analiză a conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art.184 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969 dar și a infracțiunii din art. 196 alin. 2 și 3 din actualul Cod penal, spre a verifica în ce măsură sunt incidente dispozițiile art. 4 din Codul penal raportat la art. 3 alin. 1 din Legea nr. 187/2012 sau dimpotrivă faptele prevăzute în textele de lege în discuție continuă să fie incriminate, fiind aplicabile prevederile art. 3 alin. 2 din Legea nr. 187/2012.

Potrivit prevederilor art.184 din Codul penal anterior „vătămarea corporală din culpă” fapta prev. la art. 180 alin. 2 și 2 ind. 1 care a pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și cea prev. de art. 181 săvârșite din culpă se pedepsesc....(alin. 1). Dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute la art. 182 alin. 1 sau 2 pedeapsa este....(alin. 2). Când săvârșirea faptei prevăzute la alin.1 este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru îndeplinirea unei anume activități, pedeapsa este....(alin. 3). Fapta prevăzută la alin. 2 dacă este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau măsurilor de prevedere arătate în alineatul precedent se pedepsește....(alin. 4).

Potrivit prevederilor art. 196 din actualul Cod penal-„vătămarea corporală din culpă” fapta prevăzută în art. 193 alin. 2 săvârșită din culpă de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice ori a unei substanțe psihoactive sau în desfășurarea unei activități ce constituie ea însăși infracțiune se pedepsește...(alin.1); fapta prevăzută în art. 194 alin.1 săvârșită din culpă se pedepsește (alin.2); când fapta prevăzută în alin. 2 a fost săvârșită ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități...(alin. 3).

Ca și în cazul reglementării din Codul penal anterior, lovirea sau alte violențe săvârșită din culpă și potrivit prevederilor art. 193 alin. 1 din actualul cod penal - respectiv fără producerea de leziuni nu se pedepsește penal.

În situația în care urmare acestei fapte comise din culpă se produc leziuni de cel mult 90 zile, fapta constituie infracțiune doar în ipoteza în care:

- a fost comisă de o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a unei substanțe psihoactive;
- a fost comisă în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune;

Este pedepsită ca formă calificată a acestei infracțiuni fapta care este săvârșită urmare nerespectării dispozițiilor legale sau măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități; prin urmare, fapta este considerată mai gravă numai în anumite circumstanțe.

Din analiza textului reiese că a fost dezincriminată comiterea faptei de vătămare corporală din culpă în situația în care fapta a avut ca urmare producerea de leziuni ce necesită pentru îngrijire cel mult 90 de zile (inclusiv 90 de zile) atâta vreme cât subiectul activ al infracțiunii nu se află în situația prevăzută de lege, respectiv:

- nu se află sub influența băuturilor alcoolice;
 - nu se află sub influența substanțelor psihoactive;
- sau dacă fapta nu a fost comisă în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune.

Cât privește vătămarea corporală în forma prevăzută de noul Cod penal-art.194 Cod penal lit.b-fapta a produs leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane care au necesitat pentru vindecare mai mult de 90 de zile de îngrijiri medicale-aceasta este pedepsită în toate situațiile dacă este comisă din culpă, fiind pedepsită ca formă calificată a acestei infracțiuni fapta de vătămare corporală care este săvârșită urmare nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii sau pentru efectuarea unei anumite activități.

VI. Asupra suspendării judecării cauzei

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DISPUNE**

In conformitate cu prevederile art. 475 C.p.p. sesizează Inalta Curte de Casație si Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: dacă infracțiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută de art.184 alin.2 teza I-a (fapta a avut vreuna din urmările prevăzute de art.182 alin.1) si 4 din Codul penal din 1969 își găsește corespondentul în infracțiunea de vătămare corporală din culpă prev. de art. 196 alin.2 si 3 din actualul Cod penal sau dacă, dimpotrivă, este dezincriminată.

In temeiul art. 476 alin.1 C.p.p. suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.
Definitivă.

Pronunțată in ședința publică ,azi 02.12.2014.

PREȘEDINTE,
MGM

GREFIER,
DM

Red.Jud.
Dact CL
Ex.2/ 16 dec. 2014